

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 808

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 noiembrie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.094 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru 2-3

Decizia nr. 1.101 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal 3-5

Decizia nr. 1.127 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul său, precum și, în mod special, ale art. 1 și art. 6 din aceasta 5-7

Decizia nr. 1.159 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal 7-9

Decizia nr. 1.162 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă 9-11

Decizia nr. 1.167 din 15 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor 11-13

Decizia nr. 1.189 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare 13-15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

1.108. — Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, pentru aniversarea la data de 1 decembrie 2011 la Alba Iulia a Zilei Naționale a României și a împlinirii a 93 de ani de la Marea Unire 15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.094**

din 8 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială Niele Trading LTD din Nicosia în Dosarul nr. 168/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.009D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care acesta relevă faptul că nu a fost corect citat, în cuprinsul citației fiind arătat greșit obiectul excepției de neconstituționalitate. În legătură cu acest incident, magistratul-asistent arată că procedura de citare a autorului excepției a fost refăcută prin telegramă, în cuprinsul acesteia făcându-se mențiunea corectă asupra obiectului excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public consideră procedura de citare ca fiind îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că persoana juridică interesată poate plăti taxa judiciară de timbru în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază aceasta își are sediul social.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 168/33/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială Niele Trading LTD din Nicosia într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege criticat reține obligația oricărei persoane, înainte de a se adresa unei instanțe de judecată, de a vărsa taxa judiciară de timbru în contul unității administrativ-teritoriale în raza căreia își are domiciliul/sediul social. În

continuare arată că, din perspectiva sa, persoană juridică înmatriculată pe teritoriul Uniunii Europene, această obligație este imposibil de realizat, structura administrativă în a cărei rază își are sediul social autoarea excepției nerealizând încasarea unor asemenea taxe. În raport cu acest considerent, autorul excepției consideră că textul criticat încalcă dreptul la o instanță de judecată.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază dispozițiile legale criticate ca nefiind în concordanță cu Legea fundamentală. Astfel, dacă se interpretează că persoanele juridice care nu au sediul fiscal pe teritoriul României nu pot achita taxa judiciară de timbru, ne aflăm în prezența unei îngrădiri a liberului acces la justiție al reclamantei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că art. 19 din Legea nr. 146/1997 este o normă cu caracter esențialmente tehnic, ce a avut drept unic scop lărgirea sferei modalităților de plată a taxelor judiciare de timbru, introducând posibilitatea achitării acestora prin instrumente moderne de plată. Din formularea normei juridice rezultă că aceasta nu este aplicabilă decât persoanelor care își au domiciliul sau, după caz, sediul fiscal în România, cu excluderea subiectelor de drept care nu au domiciliul sau sediul fiscal situat în România. Așa fiind, se consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că, potrivit art. 29 alin. (4) din Codul fiscal, înainte de a desfășura activitate printr-un sediu permanent în România, reprezentantul legal al persoanei juridice străine care desfășoară activitate prin intermediul unui sediu permanent în România trebuie să înregistreze sediul permanent la autoritatea fiscală competentă. De asemenea, prin art. 19 din Legea nr. 146/1997 se prevede că taxele judiciare de timbru pot fi plătite și prin unități bancare în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale, costurile operațiunilor de transfer fiind în sarcina debitorului taxei. Într-o atare împrejurare constatăm că obligația și modalitatea de plată a taxelor judiciare de timbru, prevăzute de dispozițiile de lege criticate prin excepție, nu sunt de natură să îngredească accesul liber la justiție sub niciun aspect.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 6 din Legea nr. 276/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009, cu următorul cuprins: „Taxele judiciare de timbru, precum și sumele provenite din impozitele încasate din onorariile avocaților, ale notarilor publici și ale executorilor judecătorești se plătesc în numerar, prin virament sau în sistem on-line, în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal debitorului. Taxele judiciare de timbru, precum și sumele provenite din impozitele încasate din onorariile avocaților, ale notarilor publici și ale executorilor judecătorești pot fi plătite și prin unități bancare în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale, costurile operațiunilor de transfer fiind în sarcina debitorului taxei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială Niele Trading LTD din Nicosia în Dosarul nr. 168/33/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.101

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997, taxele judiciare de timbru se plătesc în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul debitorul — persoană fizică sau, după caz, sediul fiscal debitorul — persoană juridică.

În ceea ce privește situația în care debitorul nu are sediul fiscal pe teritoriul României, Curtea constată că, potrivit normelor de procedură civilă, reclamantul care locuiește în străinătate va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul, alegându-și în acest sens un reprezentant. Astfel, plata taxelor judiciare de timbru va putea fi efectuată în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are sediul fiscal reprezentantul.

Pe de altă parte, Curtea constată că autorul excepției face abstracție de dispozițiile cuprinse în teza a doua a textului de lege criticat, și anume de faptul că orice persoană care este interesată își poate plăti taxele judiciare de timbru și prin unități bancare în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Miror Impex” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 3.010/88/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.555D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, deși dispozițiile criticate au fost

abrogate, ele continuă să producă efecte juridice în cauză, astfel încât în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, Curtea este competentă să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate invocată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.010/88/2009, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Miror Impex” — S.R.L. din Tulcea într-o cauză în contencios administrativ având ca obiect anularea unei decizii fiscale de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile de lege criticate, așa cum sunt acestea puse în aplicare de către organele de control fiscal, contravin principiilor Constituției, întrucât produsele cărora li se aplică regulimul accizelor sunt supuse unei duble impozitări: accize și taxa pe valoarea adăugată. Mai mult, aplicarea accizelor la serviciile de manoperă a obiectelor din aur, respectiv manopera de semilucrare sau corectare a defectelor bijuteriilor, la care se aplică TVA, impune eliminarea aplicării accizelor asupra bijuteriilor comercializate.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ consideră că, potrivit dispozițiilor legale criticate, accizele precedă taxa pe valoarea adăugată și se calculează o singură dată prin aplicarea cotelor procentuale prevăzute de lege asupra bazei de impozitare. Pe cale de consecință, instanța apreciază că nu poate fi reținută încălcarea niciunei dispoziții constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal — Legea nr. 571/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 207 lit. f): „*Următoarele produse sunt supuse accizelor: [...]*

f) bijuterii din aur și/sau din platină cu codul NC 7113 19 00, cu excepția verighetelor.”;

— Art. 208 alin. (7): „*În cazul produselor prevăzute la alin. (2), (3) și (5), accizele preced taxa pe valoarea adăugată și se calculează o singură dată prin aplicarea cotelor procentuale prevăzute de lege asupra bazei de impozitare, care reprezintă:*

a) pentru produsele provenite din producția internă — prețul de livrare al producătorului, mai puțin acciza;

b) pentru produsele provenite din teritoriul comunitar — prețurile de achiziție;

c) pentru produsele provenite din afara teritoriului comunitar — valoarea în vamă, stabilită potrivit legii, la care se adaugă taxele vamale și alte taxe speciale, după caz.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) care consacră principiile generale ale statului român, art. 45 privind libertatea economică, art. 52 alin. (1) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și în art. 56 referitoare la contribuțiile financiare.

Curtea constată că, la data invocării excepției de neconstituționalitate, dispozițiile criticate nu mai erau în vigoare, fiind abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009. Însă aceste dispoziții constituie temeiul juridic al deciziei de impunere a cărei anulare se solicită prin cererea adresată instanței judecătorești, astfel că în speța dedusă judecării ele continuă să producă efecte juridice, având legătură cu soluționarea cauzei. Așa fiind, ținând seama de Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care s-a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a se pronunța asupra prevederilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal — Legea nr. 571/2003, în conținutul pe care acestea îl aveau la data emiterii deciziei de impunere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, în consecință, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane.

Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

Analizând motivele invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu pot fi reținute, întrucât accizele și taxa pe valoarea adăugată sunt impozite indirecte pe care contribuabilul, persoană juridică, le încasează în temeiul legii și apoi le varsă la bugetul de stat, sumele reprezentând aceste impozite fiind suportate de consumatorul final, adică cel care dobândește pentru sine bunurile ori serviciile impozitate; prin urmare, în cazul acestor impozite contribuabilul își îndeplinește obligația legală, fără a datora și plăti din veniturile sale nicio sumă și, deci, fără a suferi vreun prejudiciu.

Pe de altă parte, trebuie reținut faptul că, potrivit regulilor generale aplicabile în materie fiscală, pot fi instituite mai multe sarcini fiscale asupra aceluiași categorii de mărfuri (de exemplu, accize, taxe vamale și TVA), taxa pe valoarea adăugată

aplicându-se asupra bunurilor și/sau serviciilor al căror preț include alte impozite indirecte.

Independent de rațiunile înfățișate mai sus, analizând susținerile autorului excepției, Curtea observă că acestea vizează interpretarea și aplicarea textelor de lege criticate de către organele de control fiscal sau de către instanța judecătorească. Or, în ceea ce privește sesizările ce au ca obiect constatarea neconstituționalității unei anumite interpretări date de organele administrative sau de instanțele judecătorești prevederilor legale, Curtea a reținut că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 lit. f) și art. 208 alin. (7) din Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Miror Impex” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 3.010/88/2009 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.127

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul său, precum și, în mod special, ale art. 1 și art. 6 din aceasta

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul său, și ale art. 1 și art. 6 din același act normativ, excepție ridicată de Gheorghe Bumbac și Mihail-Cristian Leoveanu în Dosarul nr. 1.246/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.676D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.246/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul său, și ale art. 1 și art. 6 din același act normativ.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Bumbac și Mihail-Cristian Leoveanu cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia Mihail-Cristian Leoveanu susține că prevederile Legii

nr. 78/2000 aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora și ale art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor organice cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, deoarece Legea nr. 78/2000 a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 12 aprilie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) și ale art. 76 alin. (2) din Constituție, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală.

Totodată, ambii autori ai excepției consideră că Legea nr. 78/2000 în ansamblul său, dat fiind modul în care reglementează, cel puțin prin prevederile art. 1, aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea actului de justiție, întrucât incriminează persoane, și nu fapte. E vorba de persoane care, în mod generic, se încadrează în categoria de „funcționar”, așa cum este aceasta definită în Codul penal. Astfel, Legea nr. 78/2000 nu prevede fapte de corupție cu caracter special, ci face doar trimitere la fapte deja incriminate în Codul penal sau în legi speciale.

De asemenea, autorii excepției arată că art. 6 din Legea nr. 78/2000 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și prevederile art. 7 referitoare la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu reglementează conținutul infracțiunii ca și condiție a aplicării unei pedepse, creând o situație de extindere a legii prin analogie.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât Legea nr. 78/2000 reprezintă o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun și aplicabilă unei categorii de persoane circumstanțiate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000. Autorii excepției critică distinct prevederile art. 1 și art. 6 din același act normativ, având următorul cuprins:

— Art. 1: „Prezenta lege instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică următoarelor persoane:

a) care exercită o funcție publică, indiferent de modul în care au fost investite, în cadrul autorităților publice sau instituțiilor publice;

b) care îndeplinesc, permanent sau temporar, potrivit legii, o funcție sau o însărcinare, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, în cadrul serviciilor publice, regiilor autonome, societăților comerciale, companiilor naționale, societăților naționale, unităților cooperatiste sau al altor agenți economici;

c) care exercită atribuții de control, potrivit legii;

d) care acordă asistență specializată unităților prevăzute la lit. a) și b), în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența;

e) care, indiferent de calitatea lor, realizează, controlează sau acordă asistență specializată, în măsura în care participă la luarea deciziilor sau le pot influența, cu privire la: operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale;

f) care dețin o funcție de conducere într-un partid sau într-o formațiune politică, într-un sindicat, într-o organizație patronală ori într-o asociație fără scop lucrativ sau fundație;

g) alte persoane fizice decât cele prevăzute la lit. a)—f), în condițiile prevăzute de lege.”;

— Art. 6: „Infracțiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită — prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, ale art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora, ale art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor organice cu votul majorității membrilor fiecărei Camere și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea actului de justiție, precum și a prevederilor art. 7 referitoare la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate extrinsecă adusă prevederilor Legii nr. 78/2000, deoarece acest act normativ a fost adoptat de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 12 aprilie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) referitoare la adoptarea legilor organice cu votul majorității membrilor fiecărei Camere și ale art. 76 alin. (2) privind procedura de mediere din Constituția României din 1991, în vigoare la data respectivă. După revizuirea Legii fundamentale din anul 2003, art. 74 alin. (1) a devenit art. 76 alin. (1), fostul art. 76 fiind abrogat. Prin urmare, Legea nr. 78/2000 nu aduce nicio atingere dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 76 alin. (1).

În ceea ce privește celelalte critici aduse Legii nr. 78/2000, în ansamblul său, precum și, în mod special, art. 1 și art. 6 din lege, acest act normativ a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.455 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000, reținând că

reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susțin autorii acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate.

Cu același prilej, Curtea a mai reținut că principiul legalității incriminării și cel al legalității pedepsei impun prevederea atât a faptei, cât și a pedepsei. Din această perspectivă, analizând dispozițiile Legii nr. 78/2000, nu se poate ajunge la constatarea că legea nu ar prevedea fapta sau pedeapsa. Astfel fiind, dispozițiile criticate conțin suficiente repere pentru a se putea considera că acestea sunt „previzibile” și suficient de clare în definirea faptei și a scopului ilicit al acesteia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în ansamblul său, precum și, în mod special, ale art. 1 și art. 6 din aceasta, excepție ridicată de Gheorghe Bumbac și Mihail-Cristian Leoveanu în Dosarul nr. 1.246/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.159

din 15 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

De asemenea, principiul constituțional al egalității nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite, în cazul în care aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv. Or, Legea nr. 78/2000 constituie o reglementare specială, derogatorie de la dreptul comun, care instituie măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție și se aplică unei categorii de persoane clar circumstanțiate de legiuitor încă din primul articol al legii. Statutul juridic diferit al acestor persoane, din perspectiva scopului urmărit de legiuitor prin dispozițiile Legii nr. 78/2000, justifică stabilirea unui tratament juridic diferit. Astfel fiind, și întrucât dispozițiile legii criticate se aplică, fără privilegii sau discriminări, în toate situațiile ce implică persoane dintre cele arătate la art. 1 al legii, nu se poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi ori a principiului referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

În același sens este și Decizia nr. 202 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 17 martie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Moaney Intercom” — S.R.L. din Tileagd în Dosarul nr. 13.655/271/2009 al Judecătoriei

Oradea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.151D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.655/271/2009, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Moaney Intercom” — S.R.L. din Tileagd într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 15 alin. (2) și art. 139 din Constituția României.

Judecătoria Oradea — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 32 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 12 iunie 2009.

Însă, din opinia instanței de judecată și din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate reiese că acesta se referă, de fapt, la prevederile alin. (2) și (3) ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009.

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu

modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(2) Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c)—e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0—52.000	2.200
52.001—215.000	4.300
215.001—430.000	6.500
430.001—4.300.000	8.600
4.300.001—21.500.000	11.000
21.500.001—129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii și art. 139 referitor la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate prin art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010. Acest aspect, însă, nu poate conduce la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, întrucât textul criticat se aplică și produce efecte juridice în raportul juridic în cauză.

2. Curtea observă că autoarea excepției nu motivează pretinsa încălcare a textelor invocate. Or, excepția de neconstituționalitate trebuie să îndeplinească anumite exigențe de ordin structural, respectiv autorul acesteia trebuie să indice textul legal criticat, prevederile constituționale considerate a fi încălcate și motivarea în concret a pretensei contrarietăți a textului dedus controlului de constituționalitate. Simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, Curtea neputând formula propriile critici, la care, ulterior, să și răspundă, astfel că excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

În acest sens este și jurisprudența constantă a Curții, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 147 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 10 mai 2011, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Moaney Intercom” — S.R.L. din Tileagd în Dosarul nr. 13.655/271/2009 al Judecătorei Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.162

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Generali” — S.A. din București (fostă ARDAF) în Dosarul nr. 46.590./3/2007 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.361D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială „Generali România” — S.A. (fostă ARDAF), doamna avocat Maria Ursaciuc, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care depune concluzii scrise, solicitând admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, menționând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 310 din 3 martie 2011, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46.590./3/2007, Curtea de Apel București — Secția a V-a

comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Generali” — S.A. din București (fostă ARDAF) într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care instituie un termen de recurs foarte scurt, de 5 zile de la pronunțare, și sancționează cu nulitatea un recurs care nu este motivat în acest termen. Practic, prin instituirea acestui termen, nu există un interval suficient de timp pentru ca partea care declară recurs să-și poată exercita în mod efectiv dreptul la apărare, în condițiile în care nu cunoaște motivarea instanței care și-a declinat competența. În această situație, partea care nu cunoaște ceea ce ar trebui să combată este grav prejudiciată, fiind privată atât de dreptul la apărare, cât și de cel al unui proces echitabil.

De asemenea, autorul excepției apreciază că prin instituirea obligației de a motiva recursul în termen de doar 5 zile de la data pronunțării hotărârii, fără a se acorda posibilitatea reală de a afla conținutul respectivei hotărâri, sub sancțiunea anulării aceluși recurs, este restrâns dreptul părții de a se adresa instanței de control judiciar prin exercitarea căilor de atac.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile

reprezentantului părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 158 alin. 3: *„Dacă instanța se declară necompetentă, împotriva hotărârii se poate exercita recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. Dosarul va fi trimis instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent, de îndată ce hotărârea de declinare a competenței a devenit irevocabilă.”;*

— Art. 306 alin. 1: *„Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alineatul 2”.*

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. 1 pct. 20 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, și au în prezent următorul conținut: *„Dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.”*

Potrivit art. XXII alin. (1) și (2) din Legea nr. 202/2010, *„(1) Procesele în materie civilă în curs de judecată la data schimbării, potrivit prevederilor prezentei legi, a competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de desființare, anulare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile.*

(2) Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹ art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹ art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începute, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi”.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 și dispozițiile art. XXII alin. (1) și (2) din Legea nr. 202/2010, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt aplicabile raportului juridic stabilit în cauza de față, astfel încât urmează să verifice constituționalitatea prevederilor criticate în forma avută la data încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că acestea sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 920*) din 7 iulie 2011, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, și prin Decizia nr. 1.138 din

23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 5 noiembrie 2010, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 158 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată se pronunță asupra problemelor privind competența ei de judecată, în situația în care, în cadrul judecării litigiului cu care a fost investită, se pun în discuție astfel de aspecte. Asupra excepției de necompetență, instanța se pronunță înainte de a se aborda fondul litigiului și înainte de a se soluționa alte excepții, după caz, printr-o încheiere, dacă se declară competentă, sau printr-o altă hotărâre, dacă instanța se declară necompetentă. Textul de lege criticat de autorul excepției, respectiv art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, are în vedere cea de-a doua ipoteză, și anume admiterea excepției de necompetență și implicit declinarea competenței instanței de judecată. Având în vedere cele de mai sus, este evident faptul că singurul motiv pe care instanța îl poate reține în hotărârea de declinare este propria necompetență materială, personală sau teritorială.

De asemenea, Curtea a constatat că instanța de judecată, dând expresie dreptului la apărare și principiului contradictorialității, este obligată să pună în discuția prealabilă a părților excepția de necompetență, discuție ce are loc în prezența acestora sau chiar în lipsa lor, dar când toate părțile au fost legal citate.

Așa fiind, Curtea nu poate reține critica autorului excepției potrivit căreia partea interesată nu are posibilitatea cunoașterii motivelor hotărârii de declinare a competenței pe care urmează să o atace și, ca urmare, declararea nulității recursului promovat.

De asemenea, prin Decizia nr. 246 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a mai statuat că hotărârea prin care instanța se declară necompetentă se poate ataca separat cu recurs, întrucât această hotărâre are caracter de dezinvestire. Stabilirea unui termen derogatoriu mai scurt și care curge de la data pronunțării hotărârii, pentru declararea recursului, s-a impus pentru că soluționarea incidentului privind competența instanței ține pe loc judecarea fondului litigiului. Niciuna dintre părți nu este împiedicată în exercitarea căii de atac în acest termen, având în vedere că acestea, chiar dacă nu sunt prezente în urma îndeplinirii procedurii legale de citare, cunosc termenul de judecată și depinde doar de diligența lor aflarea soluției și declararea recursului.

În ceea ce privește dispozițiile art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat, prin raportare la art. 21 și art. 24 din Constituție, prin Decizia nr. 893 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 22 iulie 2009, constatând că sunt constituționale. Cu acest prilej, Curtea a statuat, în esență, că, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului în substanța sa sau principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în Cauza *Beles și alții contra Cehiei* din 12 noiembrie 2002, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unui recurs, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

*) Decizia nr. 920/2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Generali” — S.A. din București (fostă ARDAF) în Dosarul nr. 46.590./3/2007 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.167

din 15 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, excepție ridicată în mod direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.955D/2010.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, prin încheierea din 23 iunie 2011, Curtea, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, a dispus, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, repunerea pe rol a Dosarului nr. 3.955D/2011 pentru data de 15 septembrie 2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Adresa nr. 9.773 din 23 septembrie 2010, trimisă Curții Constituționale în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

Preluarea de către stat, prin Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, organ de specialitate al administrației publice centrale aflat în subordinea Guvernului, a evidenței și a repartiției remunerațiilor colectate de organisme de gestiune colectivă de la persoane juridice constituite prin libera asociere, fără a exista un mandat din partea titularilor drepturilor de autor, încalcă art. 44 alin. (4) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Aceste dispoziții constituționale, reglementând garantarea dreptului de proprietate, se referă implicit și la garantarea dreptului de proprietate intelectuală, care include dreptul de autor și drepturile conexe, precum și proprietatea industrială. Or, Guvernul, prin introducerea art. 3¹ din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006, încurajează eliminarea organismelor de gestiune colectivă și preluarea responsabilităților acestora de către un organ de specialitate al administrației publice centrale aflat în subordinea Guvernului.

Mai mult, art. 3¹ alin. (2) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 prevede ca toate cheltuielile pentru crearea și funcționarea evidenței naționale să fie suportate de organisme de gestiune colectivă. Astfel, se ajunge la situația în care, pe lângă faptul că are loc o preluare fără drept a administrării și a repartiției remunerațiilor colectate de organisme de gestiune colectivă, punerea în practică a acestor măsuri abuzive trebuie să se facă pe cheltuiala titularilor drepturilor de autor. Prin urmare, deși este vorba de raporturi între asociații de drept privat (organisme de gestiune colectivă) cu membrii lor persoane fizice, statul — prin O.R.D.A. — decide că trebuie să intervină în acest raport pur privat, încalcând astfel dreptul de proprietate al titularilor drepturilor de autor.

Se arată că libera inițiativă presupune posibilitatea pentru orice persoană de a se erija în participant activ la viața economică în modalitatea considerată ca fiind cea mai adecvată (fie ca persoană fizică, fie ca persoană juridică), uzând de mijloacele juridice pe care le are la dispoziție pentru punerea în aplicare a unei anumite politici.

Or, titularii drepturilor de autor sau ai drepturilor conexe înființează prin libera asociere aceste organisme de gestiune colectivă, organisme ce acționează în limitele mandatului încredințat de către membrii asociați, cu scopul de a le gestiona drepturile de autor pe plan național și mondial.

Prin urmare, intervenția statului apare ca fiind o încălcare a alegerii voluntare și conștiente a persoanelor astfel asociate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 76 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, Curtea a solicitat informații în vederea lămuririi unor aspecte Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, prin directorul său, domnul Robert Bucur. Acesta a comunicat aceste informații prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 5.036 din 5 septembrie 2011.

Oficiului Român pentru Drepturile de Autor — O.R.D.A. arată că scopul introducerii art. 31 din cadrul Ordonanței Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nu a fost reprezentat de dorința ca un organ de specialitate al administrației publice centrale din subordinea Guvernului să preia în administrare drepturile de proprietate intelectuală, ci s-a urmărit atingerea unui nivel mai ridicat al posibilității de supraveghere a activității organismelor de gestiune colectivă, activitate intensificată după luna mai a anului 2010. Acest lucru a dus la remedierea multor probleme din domeniu în privința tuturor categoriilor implicate, respectiv titulari de drepturi de autor ori drepturi conexe, organisme de gestiune colectivă, utilizatori, entități publice sau private etc., ținând cont și de nivelul sumelor colectate de către organismele de gestiune colectivă, în anul 2009 acestea ridicându-se la aproximativ 50 de milioane de euro și reprezentând în cea mai mare parte bani publici.

Ca urmare a dezbaterilor purtate în cadrul ședințelor parlamentare din comisiile de specialitate pe această temă cu privire la forma finală a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2010, a fost elaborat Raportul comun asupra proiectului de lege de către Comisia pentru industrii și servicii și Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă. Prin acest raport au fost admise amendamente asupra textului art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006, modificările fiind susținute și de noua conducere O.R.D.A., ținând cont de necesitatea unor dispoziții care să favorizeze transparența și simplificarea activității în domeniul informatizării, cu eliminarea atribuției prevăzute în sarcina O.R.D.A. de a administra sistemul informatic național în domeniu și a suportării costurilor de realizare a evidenței naționale de către organismele de gestiune colectivă.

Având în vedere că art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 a fost modificat substanțial, iar soluția legislativă nu a mai fost preluată de noua reglementare, se apreciază că excepția ridicată de Avocatul Poporului apare ca fiind rămasă fără obiect.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, informațiile furnizate de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 18 septembrie 2008, care la data sesizării aveau următorul conținut: „(1) *Oficiul Român pentru Drepturile de Autor administrează sistemul informatic național privind evidența și simplificarea plății drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către utilizatori și a repartiției remunerațiilor colectate de organismele de gestiune colectivă în cadrul proiectului e-guvernare.*

(2) *Normele metodologice privind crearea și funcționarea evidenței naționale prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului. Costurile de realizare a acestei evidențe naționale sunt suportate de organismele de gestiune colectivă beneficiare ale remunerațiilor datorate de utilizatori.*”

Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor au fost modificate prin Legea nr. 99/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2010 pentru modificarea unor acte normative în vederea reducerii sau simplificării administrative a unor autorizații/avize/proceduri ca urmare a măsurilor asumate de Guvernul României în cadrul Planului de simplificare aferent Memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România, semnat la București și la Bruxelles la 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 24 iunie 2011, acestea având următorul conținut: „(1) *Pentru organizarea evidenței și simplificarea plății drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către utilizatori, precum și a repartiției remunerațiilor colectate, organismele de gestiune colectivă sunt obligate să se informatizeze.*

(2) *Oficiul Român pentru Drepturile de Autor verifică activitatea organismelor de gestiune colectivă prin intermediul sistemului informatic al acestora, verificarea implicând doar o funcție de citire, și nu de intervenție în sistem.*

(3) *Regulile privind accesul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă se stabilesc prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu obligația consultării prealabile a acestora.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică și art. 136 alin. (5) privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au fost modificate prin Legea nr. 99/2011, iar soluția legislativă criticată nu a fost preluată în noua reglementare

Astfel, dacă înainte de această modificare art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 prevedea că O.R.D.A. administra sistemul informatic național privind evidența și simplificarea plății drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către utilizatori și a repartiției remunerațiilor colectate de organismele de gestiune colectivă, iar costurile de realizare a acestei evidențe naționale erau suportate de organismele de

gestiune colectivă beneficiare ale remunerațiilor datorate de utilizatori, noua reglementare prevede că O.R.D.A. verifică doar activitatea organismelor de gestiune colectivă prin intermediul sistemului informatic al acestora, verificarea implicând doar o funcție de citire, și nu de intervenție în sistem.

Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale: „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*”

Curtea reține că, potrivit art. 33 din Legea nr. 47/1992, „La soluționarea excepției de neconstituționalitate [formulate de

Avocatul Poporului — s.n.], dispozițiile art. 29—31 se aplică în mod corespunzător”, însă sintagma „*în vigoare*” nu poate fi interpretată în același fel ca în cazul Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, întrucât soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului se face în cadrul unui control abstract de constituționalitate.

Așadar, atâta timp cât Curtea Constituțională nu poate determina dacă dispozițiile legale criticate abrogate produc în continuare efecte și nici întinderea acestora (apreciere care se poate face atunci când este vorba de o excepție ridicată în fața unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial), Curtea nu poate decât să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.189

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Craiova — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 3.633D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica vizează modificarea și completarea dispozițiilor criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Drăgușin & CO” — S.N.C. din Craiova în Dosarul nr. 5.277/215/2010 al Judecătoriei

Prin Încheierea din 21 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.277/215/2010, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Drăgușin & CO” — S.N.C. din Craiova într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 nu poate abroga Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind reglementarea unor măsuri în materia financiar-fiscală, acest nou act normativ fiind inferior actului normativ ce se vrea a fi abrogat. Admiterea contrariului, pe de o parte, ar limita aplicabilitatea principiului efectivității juridice dezvoltat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, iar, pe de altă parte, ar conduce la încălcarea expresă a dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție, implicit în materia contenciosului administrativ-fiscal, creându-se premisele distorsionării liberei concurențe, afectării dreptului de proprietate privată și limitării inițiativei economice de către stat prin proceduri complicate.

Judecătoria Craiova — Secția civilă nu își exprimă opinia cu privire la excepția invocată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 8.678 din 1 septembrie 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.915 din 1 septembrie 2010, și apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Se arată că activitățile de natură economică nu se pot desfășura decât cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, astfel că sancționarea abaterilor de la prevederile legale nu poate primi semnificația unei restrângeri nejustificate a acestor activități.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, care au următorul conținut: „f) să constate acte și fapte care au avut ca efect evaziunea și fraudă fiscală, să stabilească implicațiile fiscale ale acestora și să dispună, în condițiile Codului de procedură fiscală, luarea măsurilor asigurătorii ori de câte ori există pericolul ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă ori să își risipească averea și să sezeze, după caz, organele de urmărire penală;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) — *Statul român*, art. 44 alin. (9) — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică*,

art. 136 alin. (5) — *Proprietatea* și art. 137 alin. (1) — *Sistemul financiar*.

Examinând criticile formulate de autorul excepției, Curtea observă că acestea vizează ierarhia actelor normative și, în principal, imposibilitatea abrogării printr-un act cu forță juridică inferioară — o ordonanță de urgență a Guvernului — a unui act ierarhic superior — o ordonanță simplă a Guvernului —, ca urmare a acestei abrogări neconstituționale fiind încălcate, în opinia autorului excepției, dreptul său de proprietate și libertatea economică.

Așa fiind, Curtea reține că analiza pe care o impune controlul de constituționalitate trebuie, în mod necesar, să înceapă prin a califica regimul juridic al ordonanțelor adoptate de Guvern. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 115 din Constituție, Guvernul are o competență normativă derivată fie dintr-o lege de abilitare, fie din însăși Constituție, cu un caracter special și limitat, specific unei competențe de atribuire. Exercitarea acestei competențe se include tot în sfera puterii executive și constă în posibilitatea de a emite două categorii de acte normative: ordonanțe simple și ordonanțe de urgență.

Exigențele constituționale în abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe în condițiile art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție sunt următoarele: existența unei legi de abilitare din partea Parlamentului, reglementările din ordonanțe să nu privească domeniul legilor organice, ci numai domeniul legilor ordinare, pe care le pot modifica sau abroga, abilitarea de a emite ordonanțe nu poate fi decât temporară. O abilitare generală sau de principiu este contrară reglementării constituționale, consecința fiind aceea că expirarea termenului până la care se pot emite ordonanțele, precizat obligatoriu în legea de abilitare, atrage imposibilitatea de a emite ordonanțe sau inexistența celor astfel emise; de aceea, Guvernul poate modifica sau abroga propriile ordonanțe numai în cadrul termenului de abilitare sau, eventual, pe baza unei noi abilitări. În plus, dacă legea de abilitare o cere, ordonanța se supune aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Respectarea termenului de abilitare se stabilește în funcție de data când ordonanța a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Regimul particular al ordonanței de urgență este prevăzut în art. 115 alin. (4)—(6) din Constituție și reglementează: cazurile în care poate fi emisă — situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, Guvernul având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acesteia; intrarea în vigoare — numai după depunerea spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I; domeniul ordonanței de urgență — acesta poate fi și de natura legilor organice, caz în care legea de adoptare se aprobă cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție. Potrivit dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, ordonanța de urgență nu poate fi însă adoptată în domeniul legilor constituționale, nu poate afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu poate viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică.

În ceea ce privește ierarhia actelor normative, Curtea reține că un act normativ ierarhic inferior nu poate abroga un act normativ ierarhic superior sau prevederi din cuprinsul acestuia. De aceea, o lege ordinară sau o ordonanță simplă nu poate abroga o lege organică ori o ordonanță de urgență care reglementează norme în materii rezervate legii organice, însă

poate abroga o ordonanță de urgență care reglementează în materia legii ordinare, aflându-se pe același palier ierarhic cu aceasta din urmă. *Mutatis mutandis*, o ordonanță de urgență care reglementează în materia rezervată legii organice poate abroga o lege organică și, cu atât mai mult, în virtutea principiului *qui potest plus potest minus*, poate abroga o lege ordinară sau o ordonanță simplă.

Aplicând aceste considerente cu rang de principiu în domeniul legisticii formale, Curtea constată că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora ordonanța de urgență nu poate abroga o ordonanță simplă sunt lipsite de fundament constituțional, astfel că, abrogând Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind reglementarea unor

măsuri în materia financiar-fiscală prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, Guvernul și-a exercitat competența de legiuitor delegat în limitele stabilite de Legea fundamentală.

Prin urmare, Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia evenimentul legislativ al abrogării a adus atingere unui drept sau unei libertăți consacrate de Constituție.

În fine, Curtea nu poate reține nicio critică referitoare la dispozițiile art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003, întrucât motivarea autorului excepției privește exclusiv analiza raportului ierarhic dintre actele normative invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Drăgușin & CO” — S.N.C. din Craiova în Dosarul nr. 5.277/215/2010 al Judecătorei Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, pentru aniversarea la data de 1 decembrie 2011 la Alba Iulia a Zilei Naționale a României și a împlinirii a 93 de ani de la Marea Unire

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Administrației și Internelor pe anul 2011 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, cu suma de 400 mii lei, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, pentru Instituția Prefectului — Județul Alba, în vederea acoperirii cheltuielilor ocazionate de aniversarea la data de 1 decembrie 2011 la Alba Iulia a Zilei Naționale a României și a împlinirii a 93 de ani de la Marea Unire.

Art. 2. — Acțiunile ce urmează a fi realizate pentru această aniversare se stabilesc și se aprobă de Instituția Prefectului —

Județul Alba, care va controla modul de utilizare a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1 în conformitate cu prevederile Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, precum și cu celelalte dispoziții legale.

Art. 3. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2011 cu suma de 400 mii lei, pentru județul Alba, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2011, și alocarea acesteia bugetului local al municipiului Alba Iulia pentru aniversarea la data de

1 decembrie 2011 la Alba Iulia a Zilei Naționale a României și a împlinirii a 93 de ani de la Marea Unire.

Art. 4. — Ordonatorul principal de credite răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 3.

Art. 5. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorilor principali de credite, modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat și în volumul și în structura bugetului Ministerului Administrației și Internelor pe anul 2011.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 9 noiembrie 2011.

Nr. 1.108.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

